

En lille, blussende, purhaaret Mand rejste sig fra Skrivebordet og gik ham livlig imøde med en Næseklemmer i Haanden. Men midt paa Gulvet standsede Manden, satte Lorgnetten paa Næsen og saae et Par Gange op og ned ad Per med alle Tegn paa at være bleven ubehageligt overrasket.

„Hvorledes?“ spurgte han. „Er det... Hr. Ingeniør Sidenius?“

„Ja.“

„Men — du gode Gud! — De er jo et purt ungt Menneske.“

„Aa,“ sagde Per lidt stødt. „Jeg er da fyldt toogtyve.“

„Ja-men ... ja-men ... saa er det hele jo en — —.“

Han vilde tydelig nok have sagt „en Misforstaaelse“ men tog sig i det og stod en Tid og vendte sig paa Hælen som et Menneske, der ærgrer sig over at have begaaet en Dumhed og ikke kan blive enig med sig selv om, hvordan han bedst skal dække over den.

„Nu ja ... sæt Dem ned,“ sagde han endelig, temmelig uvil-
lig. „Vi kan jo i alt Fald tale om Sagen.“ — Og efter med en
Haandbevægelse at have anvist Per Plads i en lille Rørsofa ved
Siden af Skrivebordet og anbragt sig selv i en bred Armstol foran
dette, fortsatte han i samme Tone: „Som jeg altsaa meddelte
Dem, har jeg — mellem en Bunke Urimeligheder for ikke at
sige Galskaber — fundet et og andet i Deres fremsendte Plan-
ner, som — maaske — kunde fortjene nogen Paaagtning. Det
vil rigtignok sige, selve Deres Ide om et storartet, jysk Kanal-
anlæg og hvad De har sat i Forbindelse dermed finder jeg —
mildest talt — altfor ungdommeligt. Den Ting lader jeg altsaa
rolig ligge. Hvad derimod Tanken om en Omregulering af de
østlige Fjordindløb angaar, saa hviler den jo i hvert Fald paa et
nogenlunde fornuftigt Grundlag ... ligesom Maaden, hvorpaa
De har tænkt Dem Sagen udført, jo virkelig røber delvis nye
Synspunkter og nye Iagttagelser.“

Mens han talte, drejede han langsomt en Lineal rundt i sin
Haand og betragtede Per med et skarpt Blik over sin Lorgnet,
der sad i en næsten vandret Stilling helt ude paa den rødlige
Næse. Hans Tone var lidt efter lidt bleven noget mindre af-